

Arrest

nr. 207 498 van 3 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE POTTER, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 februari 2018 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond.

1.2. Op 1 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Mevrouw:

Naam + voornaam: B., Y. (...)

geboortedatum: 10.01.1997

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel onder meer de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster betoogt:

"Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient gerespecteerd te worden en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissingen te blijken, quod non."

"De verzoekende partij werd reeds op heel jonge leeftijd geconfronteerd met negatieve omstandigheden, namelijk de dood van haar moeder en grootmoeder, de verstoting door haar vader, de angst omtrent haar toekomst, ... Deze erbarmelijke levensomstandigheden hebben ongetwijfeld een weerslag op de psychologische ontwikkeling van de verzoekende partij gehad. Het feit dat zij op heden in België in een stabiele omgeving kan leven, nl. in het kader van het resocialisatieproject villa via van het Psychiatrisch centrum te Menen en onder de zorg van haar broer en schoonzus en dat zij intens opgevolgd wordt door gespecialiseerde artsen, zal ongetwijfeld een positieve weerslag hebben op de psychologische gezondheidstoestand van de verzoekende partij."

"Momenteel is het ziektebeeld van verzoekende partij dus enigszins onder controle, maar verwerende partij verliest volledig uit het oog dat dit volledig het gevolg is van de professionele omkadering die haar wordt geboden en de rust die ze vindt bij het pleeggezin van haar broer Mahmoud (zie ook stuk 23 Verslag pleegzorg Vlaanderen, 30 januari 2018)."

"De broer van verzoekende partij heeft recent een bezoek gebracht aan de vader van verzoekende partij in het ouderlijk huis in de bergen van 'De Rif'. De familie woont er in extreem grote armoede en overleeft er praktisch op de steun die de broer van verzoekende partij hen opstuurt. Er is gas, wat er noch elektriciteit aanwezig. Dit is de enige familie bij wie verzoekende partij in Marokko nog terecht zou kunnen. De vader van verzoekende partij, die haar destijds het huis uit heeft gezet, is inmiddels hertrouwd. Bij de tweede echtgenote werden eveneens psychotische symptomen vastgesteld. Ontstellend is het om vast te moeten stellen dat zij doorheen de dag opgesloten blijft in haar kamer. Het huishouden wordt er gerund door de 8-jarige halfzus van verzoekende partij (stuk 24, foto van vader met drie kinderen in ouderlijk huis)."

"Een terugkeer met IOM alsook het doel om de verzoekende partij terug in de Marokkaanse samenleving te integreren, zoals de arts – attaché in het medisch verslag aanhaalt, is, gelet op de medische toestand van de verzoekende partij alsook gelet op het gebrek van een familiale opvang, onmogelijk."

"Ook had verwerende partij, in overeenstemming met artikel 74/13 Vw rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden in deze zaak, wat niet is gebeurd. Waar verzoekende partij verwerende partij nog net geen schuldig verzuim wil vermijden, betreft het hier op zijn minst een serieuze schending van de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht."

In een tweede middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt:

"De verzoekende partij vormt een feitelijk gezin met haar broer, de heer M. B., wie een legaal verblijfsrecht in België heeft. In het land van herkomst werd zij door haar vader aan haar lot overgelaten en haar moeder is reeds overleden. Op enige steun in Marokko kan zij niet rekenen. Zij is enkel en

alleen aangewezen op de hulp van haar broer hier in België. De verzoekende partij had nog een andere broer, maar dit heeft, gelet op de agressieve houding van zijn vader, zelfmoord gepleegd. De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M."

"Zoals reeds in de feitelijke overwegingen aangehaald werd de verzoekende partij, als jong meisje, door haar vader aan haar lot overgelaten. Zij is naar België gekomen teneinde bij haar broer herenigd te kunnen worden en gelet op het feit dat haar broer de zorg van de verzoekende partij op zich zou kunnen nemen. De broer van de verzoekende partij, de heer M. B., heeft in België een rechtsgeldig verblijfsrecht. Hij is getrouwd met mevrouw K. A., die ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven. De verzoekende partij verblijft hier in België bij de enige familie die ze nu heeft. Gezien de aard van haar psychische aandoening, is een stabiele gezinssituatie, waar mentale rust, begrip en ondersteuning centraal staan, primordiaal in het kader van de genezing van de verzoekende partij. Haar broer en schoonzus, de heer M. B. en mevrouw K. A., kunnen haar een dergelijke 'thuis' bieden. Het terugsturen van verzoekende partij is in die zin dan ook onverantwoord en maakt een schending uit van artikel 8 E.V.R.M."

"De bestreden beslissing maakt bijgevolg zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de feitelijke gezinssituatie en het is niet duidelijk in de bestreden beslissing op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden om toch te beslissing dat de verzoekende partij dient verwijderd. Hieruit volgt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de plicht had om een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partij, in licht van artikel 8 E.V.R.M., naar het land van herkomst gerechtvaardigd wordt. In die zin werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de speciale situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op basis van de elementen waarvan kan verwacht worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624)."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij door te verwijzen naar het feit dat de thans bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag als de ongegrondheidsbeslissing 9ter van de Vreemdelingenwet. Er kan volgens de verwerende partij niet worden voorgehouden dat geen rekening zou gehouden zijn met de medische situatie van de verzoekende partij, alvorens werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Zij besluit dat er geen sprake is van dwingende humanitaire redenen, en dit gelet op de inhoud van het medisch advies van 29 januari 2018:

"De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Verweerder stelt vast dat verzoekende partij enkel verwijst naar haar meerderjarige broer, dhr. M. B. Het EHRM heeft meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders... niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)."

"Verzoekster voert enkel aan dat ze aangewezen is op de hulp van haar broer in België. (...). Verweerder verwijst nogmaals naar het advies van de ambtenaar-geneesheer en naar de geneeskundige medische verslagen die verzoekster zelf heeft neergelegd. Uit deze stukken blijkt duidelijk dat de noodzakelijke behandeling van verzoekster bestaat uit een medicamenteuze behandeling met Risperdal en dat daarnaast psychotherapie aangewezen is. Deze medicatie en behandeling zijn beiden aanwezig in Marokko. Noch uit het advies, noch uit de medische getuigschriften blijkt dat verzoekster voor deze behandeling afhankelijk is van haar broer. Integendeel, de arts-adviseur gaf in zijn advies uitdrukkelijk aan dat naast een eventuele hospitalisatie, er ook begeleiding via thuisverpleegkunde mogelijk was. Terwijl verzoekster ook in België verschillende malen werd opgenomen, waarbij ze niet bij haar broer, doch wel in een psychiatrisch centrum verbleef. Verweerder besluit dan ook dat banden van afhankelijkheid niet aangetoond zijn, zodat er ook geen sprake is van een beschermenswaardige relatie. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden."

2.3. De twee middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

De zorgvuldigheidsplicht vereist dat alle ter zake dienende feitelijke gegevens van de zaak dienen in rekening te worden gebracht (cf. RvS 28 juni 2002, nr. 108.577).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit is een bepaling die een specifieke zorgvuldigheidsplicht bevat die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden, belangen en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt een individueel onderzoek, waarbij de gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen en een afweging dient te maken van de belangen van de betrokken vreemdeling.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan verweerder om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken. De Raad wijst tevens op de toepasselijkheid van artikel 24 van het Handvest aangezien het bestreden bevel een tenuitvoerlegging is van de terugkeerrichtlijn (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, *Akerberg*, pt. 21).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het is niet betwist dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing was gehouden tot een eerbiediging van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

Uit de uiteenzetting van het eerste en tweede middel blijkt dat verzoekster van oordeel is dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de specifieke omstandigheden van haar geval, waarmee zij doelt op haar familieleven met haar broer.

Verzoekster betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat haar moeder kort na haar geboorte is overleden (stuk 5), dat verzoeksters vader is hertrouwd en drie kinderen heeft uit zijn nieuwe huwelijk, dat verzoekster in haar land van herkomst werd opgevoed door haar grootmoeder langs moederszijde (stuk 6), die ondertussen ook overleden is, dat zij verstoten werd door haar vader en van hem de toestemming kreeg om naar België te reizen, vergezeld van haar broer (stuk 7). Door deze familiale omstandigheden en gelet op de minderjarige leeftijd, werd zij door haar vader toegewezen aan haar broer (stuk 8), de heer M. B., die rechtsgeldig in België verblijft. De verzoekende partij is naar België gekomen omdat zij in Marokko, als minderjarige, volledig aan haar lot werd overgelaten en omdat zij in België kon studeren onder de zorg van haar broer. De verzoekende partij werd, gelet op haar minderjarige leeftijd, op 21 april 2011 toegewezen aan mevrouw R. V., die, tot zij meerderjarig werd, fungeerde als voogd (stuk 4).

Tot slot stelt verzoekster dat haar ziektebeeld momenteel enigszins onder controle is, maar dat de verwerende partij uit het oog verliest dat dit volledig het gevolg is van de professionele omkadering die haar wordt geboden en de rust die ze vindt bij het pleeggezin van haar broer M. Zij verwijst hiervoor naar een *“Verslag pleegzorg Vlaanderen”* van 30 januari 2018, dat als stuk 23 bij het verzoekschrift is gevoegd:

“Sinds 1/04/2013 worden mevr. Y. B. en haar pleeggezin begeleid door onze dienst Pleegzorg West-Vlaanderen. Eerst was dit als minderjarige en na de leeftijd van 1.8, 10/01/2015, via het team volwassenen binnen Pleegzorg West-Vlaanderen. Y. is tot eind 2016 naar school geweest in Kortrijk en Harelbeke. Dit afgewisseld met periodes van opname binnen psychiatrie in momenten van psychose of nood aan nabije ondersteuning. Y. bleef weliswaar steeds de wens uiten om naar school te gaan of om te gaan werken. Aangezien dit laatste niet mogelijk bleek gezien haar verblijfsstatuut, heeft ze er kort even voor gekozen om een opleiding en stage via VDAB te volgen. Momenteel verblijft Y. sedert 1 juni 2017 in het woonproject Villa Via in het Psychiatrisch Centrum Menen (PCM) waar ze leert om zelfstandig te wonen, dit in combinatie met dagtherapie in het daghospitaal. Hier wordt ze ondersteund in het ontwikkelen van ziekte-inzicht en het aanleren van de vaardigheden om hiermee om te gaan. Dit alles situeert zich in het verlengde van een gedwongen opname die recent is geëindigd. Y. koos er echter voor om het traject in dit woonproject verder te zetten en ze wenst graag een nieuw woonperspectief te vinden via beschut wonen in Roeselare. Hiervoor werd ze reeds aangemeld en de intake is volop lopende. Op vlak van dagbesteding wordt voorlopig verder nagedacht samen met de sociale dienst van Psychiatrisch Centrum Menen. Eventueel loopt het wonen in beschut wonen Roeselare nog even verder in combinatie met dagtherapie in PCM. Verder is het zo dat Y. in haar weekends vaak gaat logeren in het pleeggezin (broer M. en zijn vrouw) en daar ook wat helpt het gezin van pleegvader.”

Het kernbetoog van verzoekster is evenwel dat de gemachtigde het hoorrecht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden omdat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, in dit geval het feit dat zij in België afhankelijk is van haar broer en in Marokko niemand heeft die haar kan opvangen.

Uit de bestreden beslissing, zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de familiale situatie van verzoekster.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke verwijderingsbeslissing een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling speelt maar van zodra vaststaat dat de betrokken vreemdeling een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is, dient op de een of de andere manier vervolgens te blijken dat rekening is gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand en waarom deze volgens het bestuur een verwijdering van het grondgebied niet verhinderen. Hierbij is het van belang dat de betrokken vreemdeling in het kader van zijn of haar rechten van verdediging in de mogelijkheid is of wordt gesteld om op dit punt op nuttige wijze op te komen voor zijn of haar belangen. De betrokken vreemdeling moet op de één of andere manier kunnen achterhalen dat het bestuur terdege rekening heeft gehouden met deze elementen. Dit kan bijvoorbeeld ook blijken uit een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht en waarbij de betreffende elementen die zich kunnen verzetten tegen een verwijdering van het grondgebied reeds werden besproken en weerlegd. Daarbij moet worden opgemerkt dat aangezien de Raad, optredend overeenkomstig zijn annulatiebevoegdheid die werd vastgelegd in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet, niet bevoegd is om zelf zijn beoordeling van die belangen in de plaats te stellen van de bestreden beslissing (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), aan de hand van de wijze waarop de bestreden beslissing is tot stand gekomen, moet kunnen worden vastgesteld op welke wijze het bestuur rekening heeft gehouden met de hoger genoemde belangen, in het bijzonder de familiale toestand. Zo de wijze waarop met het belang rekening werd gehouden niet werd uitgedrukt in de motieven van de bestreden beslissing zelf, moet op een andere wijze uit het optreden van het bestuur op duidelijke wijze blijken dat met deze belangen rekening werd gehouden, bijvoorbeeld doordat de beslissing tot verwijdering ter kennis werd gebracht samen met een andere beslissing waarin deze belangen reeds werden afgewogen.

Verweerder neemt in de nota geen standpunt in aangaande de opgeworpen schending van de hoorplicht. Verzoekster toont aan dat zij, indien zij zou zijn gehoord, enig dienstig gegeven had kunnen aanbrengen. Verzoekster heeft immers geduid dat, indien zij hiertoe de kans had gekregen, zij had

kunnen uiteenzetten dat zij momenteel weliswaar leert om zelfstandig te wonen, dit in combinatie met dagtherapie in het daghospitaal, waar zij wordt ondersteund in het ontwikkelen van ziekte-inzicht en het aanleren van de vaardigheden om hiermee om te gaan. Bovendien had zij de gebroken situatie met haar vader kunnen uiteenzetten.

De Raad merkt tevens op dat de hoorplicht vereist dat een persoon wordt gehoord alvorens een beslissing wordt genomen. De hoorplicht heeft immers tot doel informatie te verzamelen die nuttig kan zijn voor het nemen van een beslissing.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster geen noemenswaardig gehoor over diens familieleden heeft gehad, zodat niet kan worden gesteld dat zij niet afhankelijk is van haar broer. De Raad moet bijgevolg vaststellen dat verzoekster terecht opwerpt dat het niet daadwerkelijk horen van verzoekster haar de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Gelet op wat hierboven wordt besproken, stelt de Raad vast dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden beslissing heeft nagelaten te voldoen aan de hoorplicht en dus niet ten volle rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekster, in het bijzonder haar familiale situatie. Een zorgvuldig en volledig onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van verzoekster, waarvan de gemachtigde wel degelijk op de hoogte was, blijkt niet. Daardoor miskent de bestreden beslissing de hoorplicht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC